

Valiumsøstrene

Kapitel 10

Indien er alt anderledes. Det meste mad lugter af karry og bananer, og der er ingen cornflakes til morgenmaden og næsten aldrig mælk. Kun tørmælk. Til gengæld er der smukke fade med alle mulige frugter på de lysegrønne duge. Og ingen rockere, der er ude på at pine livet af dem.

På hotellets store veranda kan de sidde og kigge ned på fire lasede tiggere, der humper omkring de få turister, der har vovet sig ud på gaden, og længere nede står en ko og spiser en papkasse.

- Jeg kan ikke tænke i den hede, siger Jonatan. - Behøver vi at gå nogle steder? Vi har det jo godt her på hotellet.

- Vi skal da se noget, siger Daniel og tænker på alle de vilde dyr, han går glip af.

- Ikke tale om. Jonatans store briller er så fedtede, at Daniel beslutter at vaske dem for ham.

- Nå, men hvad så med en tur til stranden?

- Ok, men så kun et lille smut, sukker Jonatan og kigger ned på en gadefejr, der er ved at brænde en masse plasticflasker af. Det lugter forfærdeligt. Røgen stiger slet ikke til vejrs i den smalle gade.

Inden de går, kommer guiden kørende på en sort scooter. Med hurtige bevægelser tager hun sin styrthjelm af og ryster sit lyse hår. Så løber hun op ad den hvidkalkede trappe og standser ud for deres bord. - Har I det godt?

Daniel nikker.

- Og hvornår kommer jeres far så og henter jer? vil den nysgerrige guide vide.

- Om et par dage. Det kommer an på hans arbejde. Han har så travlt for tiden.

- Nå, men I har det jo også fint her ... og mens guiden vender sig mod nogle svenskere, smutter drengene af sted.

Det er spændende at gå på gaden. Der er boder overalt med tøj på stænger og sko i læssevis. En gadesælger har

grønne pebre, bananer og kokosnødder i en lille trækvogn, men Daniel tør ikke standse op og købe noget. Han tør ikke engang se ham i øjnene. Larmen fra trafikken gør ham bang, og han får et chok, da en taxa er lige ved at køre ham ned.

- Så du det? Han var lige ved at ramme mig. Daniel kigger efter taxaen, der har så slidte dæk, at man kan se lærredet under det sorte gummi. - Lad os komme ned til stranden i en fart.

Men der er længere end, de troede. Nogle magre, mørke mænd er ved at grave en dyb rende langs den smalle gade. De står i jord til livet og er helt nøgne bortset fra et stykke stof, som de har slynget omkring den nederste del af kroppen. På deres hoveder bærer de mørkerøde turbener.

- Så du, hvordan de kiggede efter os? spørger Jonatan, men bliver afbrudt af en mand, der vil sælge dem en is fra en kasse bag på sin cykel. Han ringer og ringer med sin klokke, da de skynder sig forbi. - Hold op, hvor er de alle sammen tynde.

På den brede strand ligger den ene sivhytte ved siden af den anden. Her sidder masser af smældfede turister og drikker te eller får noget at spise, mens de sludrer hyggeligt sammen. Fra højttalerne lyder der musik. Det er for-

skellig musik fra hytte til hytte. De smutter forbi de små restauranter og ned til vandkanten, hvor der er gule- og blåstribede parasoller og træsenge, som man kan ligge på. Solen bager ned på Jonatan, der ikke har taget tøjet af.

- Drik i det mindste noget vand, kommanderer Daniel,
- ellers får du hedeslag.

Men Jonatan er gået i baglås. Han ligger på en seng med en tyk krølulds Madrass. Ved siden af står en ko og prøver på at fortære hans blå håndklæde. - Få den væk, jamrer han og rejser sig for at slå den oven i hovedet med sin kasket. - Få den væk.

Inderne er søde og venlige. De kommer hele tiden løbende ned gennem det varme sand for at spørge, om de vil have en cola eller te eller iskoldt vand i flasker, der dugger på ydersiden, når de mørke tjenere serverer dem på en bakke. En fattig strandsælger står og frister dem med friske kokosnødder, som han har i en kurv ovenpå hovedet.

- Hvad tror du, kokosnødderne koster?

- En af de dér små, snuskede sedler ... og lad så være med at grine, svarer Daniel. Sådan havde han godt nok ikke troet, der var i Indien. Alting er så billigt.

- Vi har det lige som små prinser, siger Jonatan lige pludselig. - Vi kan få alt, hvad vi peger på. Bare vi løfter en lillefinger. Det er godt nok vildt.

Overalt er der børn, der vil sælge dem elefanter af fedtsten eller silketørklæder med smukke motiver. En mørk

dreng på deres egen alder sælger tatoveringer. Jonatan bestiller en flot drage, som skal flyve på hans ryg. Daniel vælger en slange, der skal sno sig op ad hans ben. Drengen bruger en pensel, som han dypper i en sort æske. Det kilder, når han maler. Nu kunne Anakondaen godt tage at forsvinde. Her er i hvert fald varmt nok.

- Kom nu ud med dig, lokker Daniel, men den vil ikke. Måske er det stranden, den ikke kan lide? Det er lige meget, om han tigger, truer eller beder. Den ligger bare og bølger frem og tilbage i hans mave. Lige som Det Arabiske Hav.

Så er strandsælgerne pludselig væk. I stedet for kommer to politibetjente spadserende i deres mørkeblå uniformer med lyseblå skjorter nedenunder og store kasketter med guldemblemer.

- Tag det roligt, siger Daniel til Jonatan, som er sprunget op fra sin madras. - Det er ikke os, de er ude efter. Det er strandsælgerne. De skal nemlig betale politiet for at få lov til at sælge deres varer, og kan de ikke det, bliver de taget med på stationen.

- Hvor ved du det fra? spørger Jonatan.

- Det har jeg hørt fra en af de danskere, der har været på ferie her i mange år. Jeg mødte ham, da jeg var ude at soppe. Han siger, det er korrupsion.

- Korrupsion. Jonatan smager på ordet og kigger på betjentenes flotte uniformer. - Jeg vil også være betjent,

når jeg bliver stor.

- Okay. Daniel er imponeret. - Jeg vil være opdagelsesrejsende, siger han så. - Hvordan tror du, de har det der-hjemme?

- Fint, de er sikkert glade for at være sluppet af med os, mumler Jonatan og vender sig mod solen, så han bedre kan se ud over havet.

- Ham danskeren, siger Daniel og kigger på de store bølger. - Han fortalte også, at strømmen her er så stærk, at den kan vælte en mand omkuld og føre ham langt ud i havet. Bare, så du ved det.

På Indian Beach Ressort er der dukket nye gæster op. To ældre, danske kvinder. Svedende og stønnende bakser de rundt med deres bagage. I det hele taget et underligt par, og så er de søstre.

Den ene er lille og tyk med mikrofonhår, der sidder som en rund, kruset ring om hendes hoved. Den anden er høj og statelig og har en knold i nakken.

- Er der balkon på værelserne? spørger den høje. - Og er der aircondition? De er åbenbart lige kommet fra luft-havnen.

Jonatan ryster på hovedet. - Nej, vi har kun en vifte i loftet.

- Det er da for galt, men er her så en boks til vores pen-

ge? Sejrstolt vifter hun med en brun konvolut. - Jeg skal sige jer, vi har mange penge med.

Daniel er lige ved at fortælle, at det har de også, men så tager han sig i det. De skulle jo nødig få mistanke om, at de er ude på egen hånd.

Den lille, tykke roder i sin taske. - Jeg kan ikke finde mit pas. Hendes bevægelser bliver mere og mere febrilske. Hun trækker de mærkeligste ting op ad tasken. Cremer og flasker i alle faconer. Lommetørklæder, sakse og små fir-kantede æsker, forskellige punge og meget mere, men intet pas.

- Du har det et eller andet sted, siger den høje og piller ved sin knold. - Det er bare nerverne, der spiller dig et pus. Tag en valium mere, så går det meget bedre.

Daniel føler sig lige pludselig mere voksen end de to til sammen. - Det hele skal nok gå. I skal bare lige venne jer til varmen og alt det nye, trøster han.

Den høje kigger arrigt på ham, og så vader søstrene ned mod stranden med deres fine solhatte på hovedet og stråtasker over skulderen, mens deres store, blomstrede kjoler flagrer efter dem.

- Hvad er valium? spørger Jonatan, da de er gået.

- Det er nok en blomst, eller også er det en drink, svarer Daniel, der står og kigger efter dem. - De er godt nok et underligt, gammelt par, de to.

Næste morgen er søstrene helt konfuse. Først vil de have te, men så forlanger de alligevel kaffe, og så vil de alligevel hellere have juice.

- Det er fordi, vi har taget for meget af det dér valium, fniser den lille og roder i sin taske, mens hun ser over på Jonatan og Daniel. - Kom over til vores bord, det er meget sjovere. Og så fniser hun igen.

Om aftenen er søstrene stadig ikke faldet til ro, selv om de har været på farten hele dagen. De puster og stønner, da de sætter sig for at tage sig en drink ude på den store terrasse.

- Først var vi på shopping i den lille gade, som vores hotel ligger i, men så kunne vi ikke huske navnet på hotellet længere, ler den lille, hende med mikrofonhåret.

Hold op, hvor er de glemsomme, og så råber de så højt, at alle kan høre dem. Man skulle ikke tro, at de er over halvtreds, sådan som de opfører sig. De er slet ikke som andre gamle, der kun kan tale om vejret. De her er meget skæggere.

- Vi gik og gik, siger den høje, - og så kunne vi pludselig heller ikke huske, hvilken by, vi boede i. Vi har kørt i taxa hele aftenen. Nå, pyt med det, hvad har I oplevet?

- Ikke noget særligt, vi venter på vores far.

- Så kom med op på vores værelse og se, hvad vi har købt, siger den lille.

Men først er søstrene nødt til at sluge en valium mere. Det er slet ikke en blomst eller en drink, som Jonatan og Daniel først troede. Det er nogle piller, de tager, hver gang de møder et problem, og dem er der mange af i Indien. Især når man ikke er så god til at huske.

På søstrenes værelse flyder det med guldringe og brocher af sølv og diamanter. Den høje sidder på en taburet og plukker sine øjenbryn, mens hun ser ind i et lille håndspejl.

- Jeg søger en mand med magt, penge og position, siger hun. - Jeg mødte engang en mand på nettet, men det var ingen succes. Han tog de fleste af mine opsparede penge, og nu roder jeg hver aften i containere hjemme i Hørsholm. Folks gamle affald kan man skam godt tjene penge på.

- Jeg ønsker magt, penge og position, gentager hun, og Anakondaen snor sig frydefuldt i Daniel. - Sådan skal det være: Magt, penge, og position. Man skal ikke lade sig træde på.

- Men, ret skal være ret, siger den høje. - Da han havde taget mine penge, så stjal jeg hans bil, men så fik jeg dårlig samvittighed, og så gik jeg til politiet og meldte mig selv. Hvis man har gjort noget forkert, skal man se at få gjort rent bord. Sådan har jeg levet hele mit liv. Det kan ikke betale sig at skjule noget. Det kommer alligevel frem for da-

gens lys en eller anden gang.

Efter hun har plukket sine øjenbryn, ser hun ikke længere så vred ud. Til gengæld er hendes slåomkjole gået op, så de kan se, hun bruger korset.

Nu står hun og spejler sig ude på badeværelset. - Jeg vasker aldrig hår, for så sidder det dårligt bagefter, sukker hun og vender sig om, så hun kan se sig selv fra ryggen.

Den tykke siger ikke så meget. Hun skal hele tiden skifte tøj, fordi hun sveder. Alligevel er det hyggeligt at være sammen med dem. Jonatan sidder på sengekanten og piller næse.

- Hold op med det der, siger Daniel og skubber til ham.

- Det er fordi, jeg har fået et sår. Det klør.

Den lille kigger undersøgende på ham. - Det er min-sandten et børnesår, siger hun med tryk på *børne!* - Nu skal jeg hjælpe dig. Hun tager en tube penicillinsalve op af tasken.

- Ja, vi har et helt husapotek, praler den høje, - så, nu er det i orden til i morgen. Vil I have en valium, inden I går i seng?

Men det har Daniel og Jonatan ikke spor lyst til.

Hotelværelset er slet ikke så rent, som de havde troet. Der er rødt støv overalt, og malingen på væggene er skallet af, men det er lige meget, for her kan de gøre, hvad de vil. I

loftet hænger en vifte og snurrer, og der er skodder for vinduerne og tykke gardiner for at holde varmen ude, men alligevel er det alt for lummert.

Jo natan ligger splitternøgen på sengen. - Hvad vil du helst, fryse eller svede ihjel?

- Jeg tror helst, jeg vil fryse, siger Daniel og tørrer sveden af sin nakke, men jeg ved det ikke. - Det eneste, jeg ved, er, at der er nogle, der siger, at der er et uvejr på vej.

Så begynder en flok hunde at hyle i kor. - Det er sikkert dem, vi så nede på stranden, siger Jonatan. - Så du dén, hvor pelsen var gået af i store totter?

- Ja, de er ulækre. Den ene havde brækket benet. Tror du, der er nogle, der giver dem vand?

- Næh, de skal nok bare klare sig selv lige som alle andre i det her land. Så du den krøbling, der gik på alle fire lige som et dyr og tiggede om penge? Jeg havde slet ikke troet, at mennesker kunne være så beskidte og fattige.

- Ja, det er godt nok synd, siger Jonatan og begynder at lege med viften i loftet. Ved hjælp af en kontakt på væggen kan han få den til at dreje meget langsomt og så så hurtigt, at den gamle vifte er lige ved at dratte ned i hovedet på dem.

- Her kan rockerne i hvert fald ikke finde os. Det er de simpelthen for dumme til, siger Daniel og begynder at tegne et monster, hvor det ene øje er faldet ud. - Sådan her kommer Møgsvinet til at se ud, hvis han ikke lader os væ-

re i fred, praler han. - Vi er riddere, og vi tager kampen op.

- Åh nej, gyser Jonatan, men tilføjer i det samme. - For vi tager ikke imod skideballe, det er noget, vi giver.

Og så smører de sig ind i myggebalsam. Odomus hedder det og lugter forfærdeligt. Tuben ligner tandpasta.

Vi må passe på ikke at tage fejl, når Daniel lige at tænke, inden han falder i søvn.